

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/138/2022
Identifikačné číslo spisu: 6819202331
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6819202331.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BD GROUP s.r.o., so sídlom Rázusova č. 7, 977 01 Brezno, IČO: 47 127 198, právne zastúpeného Z. H. W., advokátkou, so sídlom J. Š. S. č. 4, XXX XX G. G., proti žalovanému S. Z., narodenému B., trvale bytom V., t.č. Q. zastúpenému procesným opatrovníkom S., narodeným B., trvale bytom V., t.č. O., B., o vypratanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota (predtým Okresný súd Revúca) pod sp. zn. 8C/40/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. septembra 2021 sp. zn. 13Co/65/2020, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 07. júla 2020, č. k. 8C/40/2019-148 návrh na prerušenie konania zamietol (I. výrok); žalovanému uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Revúca, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXX pre okres, obec V., katastrálne územie V. a to trojizbový byt č. XX, nachádzajúci sa vo vchode B. poschodí bytového domu CH-X súp. č. XXXX na O. ulici v V., postavenom na parcele reg. "C" č. XXXX/XXX a spoločné časti a spoločné zariadenia domu v spoluvlastníckom podiele vo veľkosti XXXX/XXXXXX (ďalej aj „nehnuteľnosť“, resp. „byt“) spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok); a o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vypratania nehnuteľnosti spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi z titulu, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, keďže vlastnícke právo prešlo na žalobcu udelením príklepu a uhradením vydraženej

sumy v priebehu dobrovoľnej dražby osvedčenej notárkou Z. S. Z. so sídlom v G., sp. zn. Notárskej zápisnice N 193/2016, NZ 20881/2016, NCRls 21490/2016 zo dňa 10.06.2016. Uvedol, že žalovaný s rodičmi sa odmietajú vystáť, za užívanie neplatia a byť bez právneho dôvodu naďalej užívať. Podaním zo dňa 25. 02. 2020, doplneným podaním zo dňa 23.03.2020, žalovaný navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia a rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016 o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a určenie vlastníckeho práva.

1.2. Súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 4C/183/2016 zamietol a to z dôvodu, že toto konanie je už právoplatne skončené. Rozsudkom Okresného súdu Revúca č. k. 4C/183/2016-404 zo dňa 12.10.2018 bola žaloba žalobcu (v tomto konaní žalovaného) o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a určenie vlastníckeho práva k predmetnému bytu zamietnutá. Na odvolanie žalobcu bol rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/49/2019-488 zo dňa 30.10.2019.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 126 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a uvedol, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vlastníkom bytu je žalobca. V konaní nebolo sporné, že dňa 10.06.2016 sa konala dobrovoľná dražba, na ktorej bol udelený príklep žalobcovi a následne bolo vlastnícke právo žalobcu zapísané v katastri nehnuteľností. Žalovaný namietal porušenie zákona pri vykonaní dražby a nesprávnosť vykonaného zápisu, ale ich realizácia nie je sporná, ich uskutočnenie vyplýva z tvrdení strán sporu, potvrdzuje ju predložená notárska zápisnica a list vlastníctva. Keďže nejde o spornú skutočnosť, dokazovanie ohľadne uskutočnenia dražby, udelenia príklepu a vykonania zápisu v katastri nehnuteľností nebolo potrebné. Zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „Zákon o dobrovoľných dražbách,“ resp. „ZoDD“) určuje prekluzívnu lehotu, počas ktorej sa možno domáhať neplatnosti dražby, ak boli porušené ustanovenia zákona. Pokiaľ bola žaloba žalovaného o určenie neplatnosti dražby a určenie jeho vlastníckeho práva k predmetnému bytu zamietnutá, nemôže sa úspešne brániť proti vyprataniu tohto bytu z titulu svojho vlastníckeho práva na základe rovnakého skutkového stavu. Právoplatný rozsudok vo veci 4C/183/2016 je pre strany sporu záväzný a ani súd nemôže vychádzať pri posudzovaní povinnosti vypratať byt z iného záveru o existencii vlastníckeho práva ako to bolo rozhodnuté skorším rozsudkom súdu. Pokiaľ právoplatným rozsudkom bola žaloba o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka zamietnutá, preto nemožno opätovne v ďalšom súdnom konaní preskúmať rovnakú vec, a to ani ako predbežnú otázku a musí súd vychádzať z toho, že vydražiteľ nadobudol vlastnícke právo k predmetu dražby. Na základe uvedeného, je potrebné považovať dražbu za platnú a vlastnícke právo nadobudnuté na základe príklepu udeleného na nej za existujúce. Preto aj vykonanie dôkazov týkajúcich sa platnosti dražby boli súdom prvej inštancie zamietnuté. Žalovaný teda nadobudol vlastnícke právo k bytu udelením príklepu na dobrovoľnej dražbe podľa § 27 ZoDD. Žalovaný netvrdil, že by po udelení príklepu na dobrovoľnej dražbe opätovne nadobudol vlastnícke právo k bytu, prípadne, že by na základe nejakého právneho úkonu alebo právnej skutočnosti mu vzniklo po udelení príklepu na dobrovoľnej dražbe bytu právo užívať byt, jeho obrana spočívala len v nezániknutí jeho vlastníckeho práva udelením príklepu žalobcovi. Existenciu vlastníckeho práva žalobcu k bytu i v súčasnosti mal súd prvej inštancie za preukázanú na základe aktuálneho výpisu z listu vlastníctva. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pokiaľ ide o zásah do vlastníckeho práva, žalovaný nepopieral, že v byte býva spolu s rodičmi a že byt užíva, tvrdil, že na takéto užívanie je oprávnený z titulu svojho vlastníckeho práva. Skutková okolnosť užívania bytu žalovaným teda nebola spochybnená a sporná, potrebné pre rozhodnutie bolo posúdenie, či toto užívanie je možné považovať za neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Keďže vlastnícke právo k bytu žalovanému nesvedčí, ako sa žalovaný mylne domnieva a nebolo zistené oprávnenie žalovaného byt užívať z iného titulu ako je vlastnícke právo, užívanie predmetného bytu žalovaným a jeho rodičmi bez akéhokoľvek právneho dôvodu je neoprávnený zásahom do vlastníckeho práva žalobcu. Žalobca sa stal vlastníkom bytu a nie je žiaden rozumný dôvod, prečo by mal byť akceptovaný terajší stav, že v byte žalobcu ostane bývať pôvodný vlastník s rodičmi bez toho, aby mali akýkoľvek právny titul na užívanie a akékoľvek povinnosti s užívaním spojené, pričom tieto bude musieť znášať žalobca, ktorý svoj byt nebude môcť užívať. To, že je žalovaný presvedčený, že je vlastníkom bytu, nie je postačujúce na odmietnutie ochrany vlastníckeho práva žalobcu. Právoplatný rozsudok súdu, ktorým bola žaloba žalovaného na určenie neplatnosti dražby a určenie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietnutá, je pre žalovaného záväzný, preto žalovaný musí zmenu vlastníckeho práva akceptovať. Pokiaľ došlo k zániku vlastníckeho práva žalovaného k

nehnuteľnosti, v ktorej dovtedy býval a on odmieta nehnuteľnosť opustiť bez relevantného dôvodu, chce ho užívať naďalej aj napriek tomu, že už nemá žiaden právny titul, ktorý by ho na takéto užívanie oprávňoval, uloženie povinnosti vypratať byt nemôže byť porušením jeho ústavných práv, vypratanie možno od neho spravodlivo požadovať, ide o nevyhnutnú a právnym poriadkom garantovanú ochranu vlastníckeho práva žalobcu. Na záver súd prvej inštancie zdôraznil, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti a žalovaný nehnuteľnosť užíva i po zániku jeho vlastníckeho práva k nemu a nemá žiaden právny titul, ktorý by ho k užívaniu oprávňoval, možno konštatovať, že žalovaný neoprávnené zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že sú splnené zákonné podmienky na priznanie ochrany vlastníkovi - žalobcovi uložením povinnosti žalovanému vypratať byt, preto žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosť spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 29. septembra 2021 sp. zn. 13Co/65/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalobca nadobudol nehnuteľnosť (byt) originálnym spôsobom (príklepom licitátora), preto bol v spore o vypratanie nehnuteľnosti (bytu) aktívne legitimovaný. Žalovaný nehnuteľnosť neoprávnené (bez právneho dôvodu) zadržíava, a tak zbavuje žalobcu možnosti vykonávať jeho vlastnícke právo v zmysle ustanovenia § 123 OZ, preto bol žalovaný v spore pasívne legitimovaný. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd zdôrazňuje, že otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú) (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/186/2010 zo dňa 16.12.2010). Z uvedeného vyplýva, že o neplatnosti dražby rozhoduje súd v sporovom civilnom konaní. Neplatnosť dražby je pritom súd oprávnený posudzovať výlučne na základe žaloby podľa § 21 ods. 2 ZoDD. Otázku neplatnosti súd nie je oprávnený riešiť v inom konaní, a to ani ako otázku predbežnú. V posudzovanej veci Okresný súd Revúca na základe žaloby žalobcu (vystupujúceho v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti v pozícii žalovaného) rozhodol rozsudkom č.k. 4C/183/2016-404 zo dňa 12.10.2018 zamietnutím žaloby o určenie neplatnosti dražby a o určenie vlastníckeho práva v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/49/2019 zo dňa 30.10.2019, preto súd prvej inštancie správne prihliadol na právoplatnosť súdneho rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016. Odvolací súd poukazuje na to, že právoplatnosť súdneho rozhodnutia je osobitná vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že súdne rozhodnutie sa stáva nezmeniteľným a záväzným. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že pojem obydlie zahŕňa všetky priestory, ktoré osoba, o práva ktorej ide, oprávnené užíva. Zahŕňa napríklad dom, byt, chatu, ak slúžia na individuálnu rekreáciu, obývanú hotelovú izbu, obývanú izbu v študentskom internáte a iné. V posudzovanej veci, ako už bolo uvedené, žalovaný užíva spolu s rodinnými príslušníkmi nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu (bez právneho titulu), preto v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu žalovaný nemôže mať svoje obydlie, a teda nemôže sa domáhať práv v súvislosti s obydľím, keďže nehnuteľnosť neoprávnené zadržuje. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vrátane výroku o trovách konania (III. výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

2.2. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, a keďže v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, vznikol mu voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uviedol, že je síce pravda, že žalovaný mal v konaní ustanoveného procesného opatrovníka, ktorý bol účastníkom konania, lenže žalovaný nebol spôsobilý konať pred súdom, v uvedenom konaní nemohol byť pasívne legitimovaný. Súd prvej inštancie mal konaní postupovať v zmysle ustanovenia § 62 CSP, nakoľko žalovaný už v roku 2016 a aj v súčasnej dobe trpí duševnou

chorobou. Súd prvej inštancie v rozsudku uložil povinnosť vypratáť nehnuteľnosti spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú. Tieto osoby však súd nekonkretizoval tak, aby sa dali presne identifikovať, o ktoré osoby sa jedná, na ktoré osoby konkrétne sa uložená povinnosť súdu vzťahuje. Jedná sa len o osoby, ktoré sa dlhodobo zdržiavajú v predmetnej nehnuteľnosti, prípadne sa v byte len zastavili a pod. V tejto časti sa javí rozsudok ako nekonkrétny a tým pádom aj nevykonateľný. Súd prvej inštancie, nepreveril skutočnosť že v čase pred dobrovoľnou dražbou bola na Okresnom súde v Revúcej podaná žaloba o neodkladnom opatrení o zastavení dražby, ktorú podala právna zástupkyňa JUDr. I. Notárska zápisnica, ktorá okrem zle uvedeného času, bola vyhotovená po dražbe, neobsahuje náležitosti. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie poukazoval na Notársku zápisnicu spísanú a osvedčenú Z. S. Z.. Poukazoval na chyby tejto zápisnice, no súd to ani neskúmal. Pre spravodlivé súdne konanie na uvádzané argumenty mohol aspoň vziať na zreteľ a mohol ich vyhodnotiť pri jeho rozhodnutí o tom, že rozhodnutie prvoinštančného súdu o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania nebol o zo strany súdu prvej inštancie vyhodnotený správne. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu do rozhodnutia o dovolaní, zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby žalovanému priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný počas súdneho konania nemal obmedzenú spôsobilosť na právne úkony a súd prvej inštancie z dôvodu jeho zdravotného stavu mu uznesením č. k. 8C/40/2019-88 zo dňa 03.03.2020 ustanovil procesného opatrovníka, ktorý splnomocnil na zastupovanie Občianske združenie Centrum správnej pomoci Galanta. Žalobca považuje napadnuté súdne rozhodnutia za vykonateľné, čo dosvedčuje aj prebiehajúce exekučné konanie o vypratanie nehnuteľnosti, vedené súdnou exekútorkou Z. N. H., pod sp. zn. 34Ek/350/2022, 84EX/147/2022. Žiadne právo žalovaného na spravodlivý proces, v súvislosti s tvrdou nevykonateľnosťou rozsudku porušené nebolo, vada zmätočnosti preukázaná nebola. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol, nakoľko smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné s poukazom na § 447 písm. c) CSP. Žalobca zároveň žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Na strane žalovaného nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, preto navrhuje, aby dovolací súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

5. Dovolateľ vo svojom vyjadrení zopakoval svoje námietky a uviedol, že zotrúva aj na dôvodoch dovolania, ktoré uviedol vo svojom písomnom podaní, a ktoré žalobca spochybňuje.

6. Podľa § 444 ods. 1 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 2Cdo/91/2021, ktoré prešlo aj testom ústavnosti, vid' IV. ÚS 578/2022 a v ňom odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/165/95).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť a to z nasledujúcich dôvodov:

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej.

Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021), nie strany sporu.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces z hľadiska § 420 písm. f) CSP treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do Ústavou Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolaťel'a, v dôsledku čoho bolo dovolaťel'ovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťel'a tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017).

15.1. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

16. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup

znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16.1. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu (pozri napr. 2Cdo/105/2018, 5Obdo/17/2020).

17. Žalovaný v danom prípade prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP videl v tom, že síce mal v konaní ustanoveného procesného opatrovníka, lenže on nebol spôsobilý konať pred súdom, a preto v konaní nemohol byť pasívne legitimovaný a súd mal postupovať v zmysle ustanovenia § 62 CSP, nakoľko už v roku 2016 a aj v súčasnej dobe trpí duševnou chorobou.

18. Z obsahu dovolania je zjavné, že dovolateľ nerozlišuje medzi vecnou legitímáciou, spôsobilosťou byť účastníkom konania a procesnou spôsobilosťou. Dovolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že otázka vecnej legitímácie účastníkov konania nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP. Ak súd nesprávne posúdi túto otázku, nejde o vadu konania, ktorá by spôsobovala tzv. zmätočnosť konania. Nedostatok hmotnoprávnej legitímácie (vecnej aktívnej alebo pasívnej legitímácie) môže mať iba vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým sa žaloba zamieta (obdobne porovnaj napr. R 34/1993).

18.1. Od aktívnej alebo pasívnej legitímácie účastníka konania treba odlišovať procesnú subjektivitu v zmysle § 61 CSP a procesnú spôsobilosť (t. j. spôsobilosť samostatne konať ako účastník konania - § 67 CSP). Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V sporovom konaní zákon za účastníkov konania označuje žalobcu a žalovaného (§ 60 CSP); žalobcom je ten, kto podal žalobu, a to bez ohľadu na to, či je nositeľom hmotnoprávneho práva (t. j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná aktívna legitímácia). Spôsobilosti byť účastníkom zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle § 7 a § 8 Občianskeho zákonníka (t. j. právna subjektivita a spôsobilosť na právne úkony). Z obsahu spisu ale nevyplýva skutočnosť, že u žalovaného došlo k strate procesnej subjektivity t. j. spôsobilosti byť účastníkom konania, a keďže táto procesná podmienka konania nebola v spore žiadnym spôsobom spochybnená, nebol tak daný žiaden zákonný dôvod na postup súdu v zmysle § 62 CSP, ako namietal dovolateľ.

18.2. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony (§ 67 CSP). Podľa § 68 ods. 1 a 2 CSP v rozsahu, v akom nemá fyzická osoba spôsobilosť samostatne konať pred súdom, koná za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Procesný opatrovník je osoba ustanovená z dôvodov uvedených v tomto zákone súdom, ktorý spor prejednáva a rozhoduje. Podľa § 69 CSP súd ustanoví procesného opatrovníka fyzickej osobe, ktorá nemôže samostatne konať pred súdom a nemá zákonného zástupcu. Rovnako postupuje, ak zákonný zástupca nemôže za fyzickú osobu konať alebo ak je nečinný. Absencia spôsobilosti fyzickej osoby samostatne konať pred súdom môže byť spôsobená rôznymi skutočnosťami, napríklad vekom alebo rozhodnutím súdu o obmedzení spôsobilosti na právne úkony. Ide aj o situácie, keď je fyzická osoba procesne nespôsobilá vo vzťahu k predmetu konkrétneho sporu (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 234).

18.3. Práve tieto ustanovenia dopadajú na prejednávajúcu vec, keď súd prevej inštancie v bode 3. svojho rozsudku uviedol, že mu „bolo z vlastnej činnosti i z rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/183/2016-404 zo dňa 12.10.2018 známe, že v uvedenom súdnom konaní, v ktorom bol žalovaný tiež stranou sporu, a ktoré bolo skončené len nedávno, bol žalovaný zastúpený súdom určeným procesným opatrovníkom, nakoľko nemohol pre svoj zdravotný stav samostatne konať pred súdom a nemal

zákonného zástupcu. Súd zisťoval, či takýto zdravotný stav žalovaného, ktorý by mu znemožňoval samostatne konať pred súdom, existuje v súčasnosti. ... Na základe týchto zistení mal súd za to, že žalovaný nemôže v dôsledku svojich zdravotných problémov pred súdom samostatne konať. V predmetnom súdnom konaní preto musí byť žalovaný zastúpený procesným opatrovníkom, keďže pred súdom nemôže samostatne konať a nemá zákonného zástupcu. Vzhľadom na uvedené súd žalovanému uznesením č. k. 8C/40/2019-88 zo dňa 03.03.2020 ustanovil procesného opatrovníka - otca žalovaného podľa § 69 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len CSP alebo Civilný sporový poriadok).

18.4. Vyššie uvedené ochorenie žalovaného, predstavuje skutočnosť, pre ktorú je narušená jeho spôsobilosť samostatne konať pred súdom v tomto konaní, v ktorom si svoje procesné práva nie je spôsobilý chrániť a uplatňovať sám, a preto správne súd prvej inštancie odstránil tento nedostatok podmienky konania - procesnej spôsobilosti žalovaného tým, že uznesením z 03. marca 2020, č. k. 8C/40/2019-88 ustanovil žalovanému procesného opatrovníka - otca žalovaného podľa § 69 CSP. Týmto ustanovením procesného opatrovníka sa žalovanému neobmedzilo právo na prístup k súdu, ale umožnila sa realizácia jeho procesných práv prostredníctvom procesného opatrovníka.

19. Dovolateľ ďalej namietal to, že súd prvej inštancie v rozsudku uložil povinnosť vypratáť nehnuteľnosti spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú. Tieto osoby však súd prvej inštancie nekonkretizoval, preto v tejto časti sa javí rozsudok ako nekonkrétny a tým pádom aj nevykonateľný.

20. Podľa § 181 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) po doručení exekučného príkazu exekútor a) urobí opatrenie, aby sa z vypratávaného objektu odstránili veci patriace povinnému a príslušníkom jeho rodiny, ako aj veci, ktoré síce patria niekomu inému, ale sú so súhlasom povinného umiestnené vo vypratávanom objekte alebo na vypratávanom objekte, b) urobí opatrenie, aby bol z vypratávaného objektu vykázaný povinný a všetci, ktorí sa tam zdržujú na základe práva povinného.

21. Dovolací súd poukazuje na to, že postup exekútora pri exekúcii vypratáním nehnuteľnosti alebo jej časti pozostáva z týchto procesných úkonov: a) upovedomenie o začatí tejto exekúcie; b) vydanie exekučného príkazu, ktorého súčasťou je aj termín vypratania. Exekučný príkaz sa doručuje povinnému, oprávnenému a obci (mestskej časti) so zreteľom na to, že k vyprataniu exekútor priberie vhodnú osobu, podľa možnosti zástupcu obce, ktorým môže byť zamestnanec obecného úradu, ale aj poslanec; inou vhodnou osobou je napríklad pracovník orgánu miestnej štátnej správy; nemal by to však byť príslušník polície; c) opatrenia, ktoré sa týkajú osôb (povinného a všetkých osôb, ktoré sa vo vypratávanej nehnuteľnosti alebo jej časti zdržiavali na základe práva povinného) a vecí, ktoré môžu patriť povinnému, príslušníkom jeho rodiny a iným osobám, pričom s ich umiestnením povinný súhlasil. 21.1. Tieto opatrenia sú faktickými úkonmi, cieľom ktorých je vypratanie nehnuteľnosti (jej časti). Exekútor pri ich vykonávaní musí skúmať, či sa odstraňujú veci, ktoré patria povinnému, avšak nemusí ísť o veci, voči ktorým má vlastnícke právo, stačí ak tieto veci patria povinnému z iného právneho dôvodu. Platí to aj pre príslušníkov jeho rodiny. Veci, ktoré patria inému a povinný súhlasil s ich umiestnením vo vypratávanom objekte, sa odstránia, ak nie je možné, aby ich táto iná osoba prevzala. Veci, ktoré nemožno zahrnúť do týchto troch skupín, exekútor musí ponechať vo vypratávanom objekte.

21.2. Výklad pojmu "vykázanie povinného" zrejme v praxi nerobí problémy. Iné osoby možno vykázať len vtedy, ak svoj pobyt (zdržiavanie sa v objekte) odvodzujú od práva povinného. Spravidla pôjde o príslušníkov rodiny, zamestnancov, obchodných partnerov (napr. pôsobiacich v priestoroch na základe zmluvy o združení), (pozri § 181-184-185 Prvý diel Vypratanie. In: MAZÁK, Ján a Peter MOLNÁR. Zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) - komentár [Systém ASPI]. Iura Edition [cit. 2023-10-24]. ASPI_ID KO233_1995SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X).

22. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vyhodnotil, že „pokiaľ ide o zásah do vlastníckeho práva, žalovaný nepopieral, že v byte býva spolu s rodičmi a že byt užíva, tvrdil, že na takéto užívanie je oprávnený z titulu svojho vlastníckeho práva... Keďže vlastnícke právo k predmetnému bytu žalovanému

nesvedčí, ako sa mylne domnieva, a nebolo zistené oprávnenie žalovaného byt užívať z iného titulu ako je vlastnícke právo, užívanie predmetného bytu žalovaným a jeho rodičmi bez akéhokoľvek právneho dôvodu je neoprávnený zásahom do vlastníckeho práva žalobcu." Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania poukazoval na žalovaného a jeho rodinných príslušníkov, ktorí sa zdržiavali v predmetnej nehnuteľnosti, preto časť výroku rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej je uvedené, „spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú" nespôsobuje jeho nevykonateľnosť, keďže ide o osoby - rodinných príslušníkov žalovaného, ktorých vykázanie z vypratávaného objektu upravuje ust. § 181 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z.z.

23. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný ďalej namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na to, že v čase pred dobrovoľnou dražbou bola na Okresnom súde v Revúcej podaná žaloba o neodkladnom opatrení o zastavení dražby; ako aj dovolateľ poukazoval na chyby Notárskej zápisnicu spísanej a osvedčenej Z.. S. Z..

24. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

25. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

26. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

27. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú

presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

28. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

29. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

30. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, toto rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

30.1. Oba sudy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali, a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

30.2. V súvislosti s námietkami na poukazované chyby Notárskej zápisnici spisanej a osvedčenej JUDr. S. Z., odvolací súd uviedol, o neplatnosti dražby rozhoduje súd v sporovom civilnom konaní. Neplatnosť dražby je pritom súd oprávnený posudzovať výlučne na základe žaloby podľa § 21 ods. 2 ZoDD. Otázku neplatnosti súd nie je oprávnený riešiť v inom konaní, a to ani ako otázku predbežnú. Odvolací súd konštatoval, že v posudzovanej veci Okresný súd Revúca na základe žaloby žalobcu (vystupujúceho v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti v pozícii žalovaného) rozhodol rozsudkom č.k. 4C/183/2016-404 zo dňa 12.10.2018 zamietnutím žaloby o určenie neplatnosti dražby a o určenie vlastníckeho práva v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/49/2019 zo dňa 30.10.2019, preto súd prvej inštancie správne prihliadol na právoplatnosť súdneho rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016. Odvolací súd poukázal na to, že právoplatnosť súdneho rozhodnutia je osobitná vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že súdne rozhodnutie sa stáva nezmeniteľným a záväzným.

30.3. Čo sa týka námietky, že súd prvej inštancie nepreveril skutočnosť, že v čase pred dobrovoľnou

dražbou bola na Okresnom súde v Revúcej podaná žaloba o neodkladnom opatrení o zastavení dražby, dovolací súd uvádza, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by dovolací súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho zákonnú správnosť a spravodlivosť), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, žalovaný uvedenú námietku v odvolaní neuviedol, preto na ňu nemohol zo strany odvolacieho súdu ani dostať odpoveď, avšak dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že aj v tomto prípade rovnako ako v bode 31.2. ide o námietku súvisiacu s konaním o neplatnosť dražby, ktorú je súd oprávnený posudzovať výlučne na základe žaloby podľa § 21 ods. 2 ZoDD (rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/186/2010).

31. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

32. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

33. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

34. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného, v ktorom namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

35. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.